

Sygnatura akt VIII Ga 62/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik (spr.)

Sędziowie: SO Natalia Pawłowska-Grzelczak

SR del. Rafał Lila

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 30 listopada 2017 roku, sygnatura akt X GC 276/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II. w ten sposób, że zasądza dodatkowo od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.650 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2016 roku;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III. w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.878 zł (trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie IV. w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 49,40 zł (czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 533 zł (pięćset trzydzieści trzy złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...)SSO (...)SSR del. (...)

VIII Ga 62/18

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 22 września 2016 roku powód P. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 9220,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że w

dniu 17 marca 2016 roku uszkodzeniu uległ samochód marki A. o nr. rej. (...) będący własnością E. R., a sprawcą kolizji była osoba legitymująca się umową ubezpieczenia zawartą z pozwaną. Powód podniósł, że wobec uszkodzeń pojazdu poszkodowany nie mógł z niego korzystać, w związku z czym wynajął od powoda samochód zastępczy. Powód podał, że najem trwał 64 dni, tj. od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia 13 czerwca 2016 roku, co przy dobowej stawce najmu w kwocie 150 zł, spowodowało koszt 9600 zł. Wskazał, że pozwana co do zasady uznała swoją odpowiedzialność za szkodę z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i przyznała powodowi odszkodowanie, jednak nie w pełnej wysokości. Legitymację czynną do wystąpienia z powództwem w niniejszej sprawie powód uzasadnił zawartą z poszkodowanym umową cesji wierzytelności.

W dniu 24 października 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (X GNC 2246/16).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, którym przedmiotowy nakaz zaskarżono w całości, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Strona pozwana zakwestionowała zasadność 64-dniowego okresu najmu pojazdu wskazując, że w niniejszej sprawie zasadny był 21-dniowy okres najmu, z czego 17 dni najmu zrefundowano firmie (...), od której poszkodowany najmował pojazd w porozumieniu z pozwaną. Pozwana wskazała, że poszkodowany nie dokonał niezwłocznego przekazania pojazdu do warsztatu naprawczego, co wydłużyło okres najmu.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda P. G. kwotę 7 570 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 sierpnia 2016 r., oddalił powództwo w pozostałej części i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 751,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd nakazał także pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 49,40 zł tytułem kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych oraz od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 226,60 zł tytułem kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo z sum budżetowych.

Powyższy wyrok zapadł po ustaleniu przez Sąd Rejonowy następującego stanu faktycznego:

„W dniu 17 marca 2016 roku doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył samochód marki A. o nr. rej. (...), należący do E. R.. U. pojazdu był Ł. R.. E. R. udzielił Ł. R. pełnomocnictwa do wszelkich czynności związanych z powstałą szkodą, w tym również podpisania umowy o najem pojazdu zastępczego i przelewu wierzytelności na P. G.. Sprawca zdarzenia legitymował się polisą potwierdzającą zawarcie umowy z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S. w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Szkada została zgłoszona dnia 18 marca 2016 roku i została zarejestrowana przez pozwaną pod numerem (...).

Pierwsze oględziny pojazdu pozwana przeprowadziła w dniu 22 marca 2016 roku. Drugie oględziny odbyły się w dniu 30 marca 2016 roku, tego samego dnia protokół przekazano poszkodowanemu. W dniu 4 kwietnia 2016 roku zakład ubezpieczeń przekazał Ł. R. wycenę kosztów naprawy, następnie w dniu 11 kwietnia 2016 roku poszkodowany przekazał zakładowi ubezpieczeń kosztorys naprawy, którego weryfikacja nastąpiła w dniu 20 kwietnia 2016 roku. Tego samego dnia poszkodowany złożył kolejny wniosek o przeprowadzenie dodatkowych oględzin, co nastąpiło w dniu 26 kwietnia 2016 roku. W dniu 28 kwietnia 2016 roku poszkodowany wystąpił do ubezpieczyciela o przesłanie kalkulacji. W dniu 6 maja 2016 roku pojazd został przyjęty do naprawy. W dniu 9 maja 2016 roku zakład ubezpieczeń przekazał Ł. R. kosztorys naprawy nr (...). W dniu 30 maja 2016 roku zakład ubezpieczeń zaakceptował kosztorys warsztatowy.

W dniu 11 kwietnia 2016 roku Ł. R. zawarł z P. G. umowę najmu pojazdu marki H. (...) o nr. rej. (...). Stawka najmu została w umowie określona na kwotę 150 zł za dobę, w opcji bez limitu kilometrów. Pojazd został wydany w dniu 11 kwietnia 2016 roku, a zwrócony w dniu 13 czerwca 2016 roku.

Poszkodowany wynajęty pojazd wykorzystywał w życiu prywatnym.

Po zakończeniu najmu, w dniu 30 czerwca 2016 roku P. G. wystawił Ł. R. rachunek nr (...) na kwotę 9600 zł za 64 dni najmu przy stawce 150 złotych za dobę. W tym samym dniu P. G. zawarł z Ł. R. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której E. R. przeniósł na P. G. wierzytelność w zakresie najmu pojazdu zastępczego przysługującą poszkodowanemu z tytułu szkody nr (...) z dnia 17 marca 2016 roku względem (...) spółce akcyjnej.

Decyzją z dnia 27 lipca 2016 roku pozwana przyznała P. G. dopłatę do odszkodowania w wysokości 380 złotych, uznając za zasadny łącznie 21-dniowy okres najmu, a także wskazując, że firmie (...) wypłacono odszkodowanie za 17 dni najmu, zatem należało przyznać dopłatę za 4 dni najmu. Pozwana dokonała także weryfikacji dobowej stawki najmu ze 150 złotych na 95 złotych. Pismem z dnia 9 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 9220 złotych tytułem pełnego odszkodowania związanego z wynajmem pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 8 września 2016 roku pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Średnia dobową stawka najmu dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie uszkodzonego samochodu marki A. (...), na lokalnym rynku obejmującym województwo (...) w okresie zaistnienia szkody kształtowała się następująco:

- dla okresu najmu od 1 do 4 dni wyniosła 460,61 zł netto (566,56 zł brutto);
- dla okresu najmu od 5 do 15 dni wyniosła 389,50 zł netto (479,09 zł brutto);
- dla okresu najmu od 16 do 31 dni wyniosła 343,69 zł netto (422,74 zł brutto).

Średnia dobową stawka najmu dla jednej doby najmu pojazdu odpowiadającego klasie auta wynajętego marki H. (...), na lokalnym rynku obejmującym województwo (...) w okresie zaistnienia szkody kształtowała się następująco:

- dla okresu najmu od 1 do 4 dni wyniosła 228,57 zł netto (281,14 zł brutto);
- dla okresu najmu od 5 do 15 dni wyniosła 210 zł netto (258,30 zł brutto);
- dla okresu najmu od 16 do 31 dni wyniosła 188,71 zł netto (232,12 zł brutto).

Materiał dowodowy sprawy nie pozwala na precyzyjne określenie czasu trwania dwuetapowej naprawy, która rozpoczęła się przekazaniem pojazdu do warsztatu w dniu 6 maja 2016 roku, zaś jej zakończenie zostało potwierdzone wystawieniem ostatecznej faktury w dniu 8 lutego 2017 roku.

Okres koniecznego i obiektywnie uzasadnionego wyłączenia pojazdu z eksploatacji, niezbędnego na naprawę pojazdu marki A. (...) o nr. rej. (...), wedle zakresu kwalifikacji wskazanej przez warsztat w pierwszym etapie prac, w którym realizowany był wynajem pojazdów zastępczych, uwzględniający oprócz technologicznego czasu naprawy samochodu, usuwającego uszkodzenia związane z kolizją z dnia 17 marca 2016 roku, wynoszącego 6 dni roboczych, także techniczny czas naprawy biorący pod uwagę również okres niezbędny na przeprowadzenie oględzin, przekazanie informacji o kwalifikacji szkody i wysokości odszkodowania wraz z wycenami zakupu części i materiałów do naprawy, wykonanie badań technicznych, jak też dni wolne od pracy, mógł wynieść 53 dni kalendarzowe.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd poczynił rozważania prawne o treści:

„Powództwo okazało się częściowo zasadne.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził odszkodowania (ściślej pozostałej części odszkodowania) obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie likwidacji szkody. Podstawę prawną powództwa stanowią zatem przepisy art. 822 k.c. i 805 k.c. Zgodnie z art. 822 k.c. - w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej

wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń – co też w niniejszej sprawie strona powodowa uczyniła. Zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie zgodnie uznaje się, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468).

Powód wywodził swoją legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu z treści art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. § 2 tego artykułu stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który w ten sposób zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego jaki go wiązał z dłużnikiem. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.).

Na skutek zawartej umowy cesji wierzytelność przysługująca poszkodowanemu z tytułu zwrotu kosztów wypożyczenia samochodu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 17 marca 2016 roku przeszła na powoda, który stał się uprawniony do dochodzenia jej od pozwanej. Pozwana nie kontestowała umowy cesji.

Pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, przysługiwały natomiast przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 k.c.).

Przedmiotem sporu była kwestia ustalenia zasadnego okresu najmu oraz dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić poszkodowanym taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 r. III CZP 05/11). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 20002 roku wydanym w sprawie sygn. akt. V CKN 1397/00 i w uchwale z dnia 29 października 2013 r. wydanej w sprawie sygn. akt. III CZP 80/13 uznał zasadność zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą jedynie w okresie naprawy celowej i koniecznej do przywrócenia stanu pojazdu sprzed wypadku, a w przypadku szkody całkowitej do czasu, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny co przed wypadkiem pojazd (poza szczególnymi wyjątkami, które od tej zasady mogą odbiegać). Szkodę majątkową stanowią wówczas wydatki poniesione przez poszkodowanego lub niezapłacone, ale wymagalne w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Z zeznań poszkodowanego Ł. R. wynika, że nie dysponował on innym pojazdem, a samochód był mu niezbędny w życiu prywatnym -tak, jak wcześniej wykorzystywał uszkodzony pojazd.

Dowody zgromadzone w sprawie wskazują na istnienie związku przyczynowo -skutkowego między uszkodzeniem pojazdu A. o nr. rej. (...) użytkowanego przez poszkodowanego, a wynajęciem pojazdu zastępczego. Jak wskazano wyżej, samochód zastępczy został wynajęty przez poszkodowanego wobec braku możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu. Wskutek zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego po stronie poszkodowanego powstał obowiązek opłacenia najmu.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego – umowy najmu, protokołów wydania i zdania pojazdu, a także zeznań świadka Ł. R. - poszkodowany korzystał z samochodu zastępczego w okresie od dnia 11 kwietnia

2016 roku do dnia 13 czerwca 2016 roku, tj. przez 64 dni. Pozwana w toku postępowania likwidacyjnego uznała za uzasadniony okres 21 dni najmu pojazdu zastępczego, wskazując, że za okres 17 dni przyznała odszkodowanie firmie (...). Pozwana zweryfikowała też dobową stawkę najmu do kwoty 95 złotych. Pozwana wyjaśniła, iż uznała 2 dni tytułem organizacyjnego czasu naprawy, 5 dni tytułem technologicznego czasu naprawy, 3 dni tytułem czasu oczekiwania na oględziny, 6 dni tytułem czasu oczekiwania na dodatkowe oględziny, 2 dni tytułem oczekiwania na części, a także uwzględniła 3 dni tytułem czasu wolnego od pracy.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Jak wskazał w opinii głównej i uzupełniającej biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej R. S., technologiczny czas naprawy winien wynieść 6 dni (a nie 5), okres oczekiwania na oględziny, to jest od dnia 17 do dnia 22 marca - 5 dni (a nie 3), zaś okres oczekiwania na powtórne oględziny, to jest od dnia 30 marca do dnia 4 kwietnia - również 5 dni (a nie 6). Należało także uwzględnić okres od złożenia wniosku o zatwierdzenie kalkulacji naprawy do chwili jej weryfikacji przez ubezpieczyciela, to jest od dnia 11 do dnia 20 kwietnia 2016 roku (9 dni), a także okres od zgłoszenia wniosku o trzecie oględziny do chwili wykonania i przekazania informacji o kwalifikacji szkody oraz wyliczeniami kosztów naprawy, to jest od dnia 20 kwietnia do dnia 9 maja 2016 roku, a więc 19 dni. Okres na zakup i sprowadzenie części powinien wynieść 3, a nie 2 dni, jak podała pozwana. Czynności związane z wykończeniem prac, schnięciem lakieru, przyjęciem i wydaniem pojazdu po naprawie powinny z kolei zająć 2 dni. Okres jaki upłynął od chwili powstania szkody do momentu określenia przez pozwaną pełnego zakresu ubezpieczenia oraz kosztów usunięcia szkody miał wpływ na długość przestoju pojazdu, a tym samym okres najmu pojazdu zastępczego. Należy zgodzić się z biegłym, że już w dniu 9 maja 2016 roku warsztat mógł przystąpić do czynności naprawczych, co jednak nastąpiło dopiero po niemal miesiącu (w dniu 7 czerwca 2016 roku). Zakładając więc możliwość rozpoczęcia naprawy w dniu 9 maja 2016 roku, powinna ona być zakończona w dniu 23 maja 2016 roku. Należy przyjąć za biegłym, że pełny zakres czynności naprawczych był znany już w dniu 9 maja 2016 roku i nic nie stało na przeszkodzie, by wtedy rozpocząć naprawę. Nie ma więc racji strona powodowa, że naprawę można było rozpocząć dopiero w dniu 30 maja 2016 roku, w którym doszło do akceptacji przez ubezpieczyciela kosztorysu warsztatowego. Jak wynika z dokumentów w aktach sprawy w dniu 9 maja 2016r pozwana przekazała poszkodowanemu kosztorys naprawy sporządzony po trzecich oględzinach z dnia 26 kwietnia 2016r. Należy także zauważyć, że pomimo konieczności trzykrotnego zamawiania części zamiennych, to czas ich zakupu i sprowadzenia pokrywał się z okresem zgłaszania dodatkowych oględzin oraz oczekiwania na uzupełniające kosztorysy, wobec czego nie powinien być dodatkowo uwzględniony.

Zgodnie z treścią opinii biegłego, średnia dobową stawka najmu pojazdu klasy H. (...), a więc wynajętego, dla okresu najmu od 16 do 31 dni, wyniosła kwotę 188,71 złotych netto, to jest 232,12 złotych brutto. Tymczasem stawka przyjęta w umowie najmu wyniosła 150 złotych netto, a więc była ona niższa niż średnia stawka obowiązująca na rynku.

Reasumując, Sąd uznał za zasadny najem pojazdu zastępczego w okresie 53 dni, przy uwzględnieniu stawki najmu w wysokości 150 złotych netto. Oznacza to, że przysługujące powodowi odszkodowanie, do którego uprawniony jest na podstawie zawartej z poszkodowanym umowy cesji, winno wynieść 7950 złotych, co przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej kwoty z tego tytułu to jest 380 złotych, powoduje, że należało zasądzić kwotę 7570 złotych.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał także na uwadze przepis art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze, że zgłoszenie szkody w zakresie kosztów wynajmu pojazdu nastąpiło dnia 18 marca 2016 roku, odsetki zostały zasądzone, z uwzględnieniem przywołanej regulacji, zgodnie z żądaniem pozwu, to jest od dnia 11 sierpnia 2016 roku.

Z przedstawionych przyczyn orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał w oparciu o treść dokumentów przedstawionych przez strony, opinię biegłego (główną oraz uzupełniającą) oraz zeznania świadka Ł. R.. Sąd nie miał podstaw, by zeznaniom świadka odmówić wiary w jakimkolwiek zakresie, a autentyczność dokumentów nie była kwestionowana. W ocenie Sądu opinia biegłego, sporządzona przez osobę która posiada fachową wiedzę i niezbędne doświadczenie w materii objętej jej przedmiotem, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte oparte przekonująco uzasadnione.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na względzie wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz fakt, że powód wygrał w 82,10 %, co uzasadniało stosunkowe rozdzielanie kosztów, zgodnie z dyspozycją art. 100 zd. pierwsze k.p.c.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 3878 złotych, na co składały się następujące kwoty: 461 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 2400 zł za zastępstwo procesowe adwokata - §2 pkt 4 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także pobrana od powoda zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1000 złotych.

Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyła się kwota 2400 zł tytułem wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Ustalając, że powodowi należy się 82,10 % z 3878 złotych (3183,80 zł), a pozwanej 17,90 % z kwoty 2417 złotych (432,60 zł), zatem, po dokonaniu stosunkowego rozdzielania kosztów zasądzono od pozwanej na rzecz powoda różnicę wynoszącą 2751,20 złotych (pkt III sentencji).

Zaliczka uiszczona przez powoda nie wystarczyła na pokrycie pełnego wynagrodzenia biegłego, które łącznie wyniosło kwotę 1276 złotych.

W pkt IV i V wyroku orzeczono o nieuiszczonych kosztach sądowych, które zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu winien ponieść przegrywający (art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c.), a zatem powód w 17,90 % i pozwana w 82,10 %. Koszty te stanowi brakująca część wydatków na opinię biegłego (276 zł) i nakazano pobrać ją częściowo od powoda (49,40 zł) – pkt IV wyroku, a częściowo od pozwanej (226,60 zł) – pkt V wyroku, w obu przypadkach na rzecz Skarbu Państwa, gdyż to Skarb Państwa jest wierzycielem z tytułu wskazanych kosztów.”

Od powyższego wyroku apelację wniosła strona powodowa zarzucając wyrokowi Sądu:

1. Naruszenie przepisu prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, w szczególności wydruków korespondencji mailowej z dnia 20.05.2016 r. i 23.05.2016 r., a także zeznań świadka Ł. R., co skutkowało przyznaniem powodowi zaniżonej kwoty odszkodowania;
2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej w sytuacji, kiedy opinia wydana przez biegłego K. W. jest opinią niepełną, nieprawidłową, nieodpowiadającą aktualnej wiedzy z zakresu mechaniki, a w sprawie konieczne jest posłużenie się wiadomościami specjalnymi;
3. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj., art. 361 §2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak zasądzenia należnej powodowi kwoty odszkodowania w pełnej wysokości, a tym samym naruszenie zasady pełnego odszkodowania;

Apelujący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa

procesowego wg norm przepisanych i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona w całości.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 378§1 k.p.c., w granicach wniesionej apelacji, rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji co do zasady i głównych ustaleń była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie. Niezbędne jest jednak uzupełnienie stanu faktycznego, a także odmienna ocena stanu faktycznego w kontekście ustalenia zakresu szkody.

Zasadnym bowiem okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym częściowo błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Apelujący słusznie wskazał, iż Sąd pominął w ustaleniach, a następnie w ich ocenie, okoliczność daty przyjęcia odpowiedzialności za szkodę przez pozwanego. O ile prawidłowo wskazał pozostały okres uzasadnionego czasu najmu, to w żaden sposób w uzasadnieniu nie wyjaśnił, czy i jak ocenił dowód z korespondencji mailowej i zeznań świadka Ł. R., co do braku decyzji o przyjęciu odpowiedzialności. Istotnie bowiem z korespondencji mailowej wynika, że wszelkie kosztorysy, czy uzgodnienia dotyczące ewentualnej ugody były prowadzone przez pozwaną z zastrzeżeniem, że są prowadzone za zastrzeżeniem „w przypadku przyjęcia odpowiedzialności” (k. 22,23). W stanie tej niewiedzy korespondencję prowadził najpierw poszkodowany, a potem powód. Jeszcze w mailu z 20 maja 2016 roku (k. 25v) pozwana wskazywała, że odpowiedzialność jest dopiero weryfikowana. Dopiero mailem z dnia 23 maja 2016 roku – k. 26 wskazała, że odpowiedzialność jest przyjęta. Wszelkie więc czynności związane z realizacją naprawy, pomimo posiadania już wcześniej kalkulacji i kosztorysów, zakład mógł podjąć od tej daty. Zwłaszcza, że poszkodowany wskazał jednoznacznie, iż nie miał środków na sfinansowanie naprawy. Zaś domaganie się od zakładu naprawczego aby podjął takie ryzyko przed przyjęciem odpowiedzialności przez ubezpieczyciela, jest nieracjonalne. Wszelkie więc wyliczenia biegłego dotyczące zamawiania części i czasu naprawy liczyć należy od daty przyjęcia odpowiedzialności przez pozwanego. Pozwana nie wykazała jednocześnie, by tak długi okres prowadzenia rozmów i ustalania odpowiedzialności w jakikolwiek sposób związany był z działaniem samego poszkodowanego, czy zakładu naprawczego.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż materiał dowodowy wynika, że cały okres rzeczywistego trwania najmu pojazdu zastępczego był uzasadniony.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu Rejonowego i zasądził powództwo w całości. Konsekwencją powyższego była również zmiana orzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji stosownie do zapadłego rozstrzygnięcia. W oparciu o art. 98 §1 i 3 k.c. oraz art. 108 §1 k.c. zasądzone od pozwanej jako przegrywającej sprawę na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania prowadzonego przed Sądem I instancji, na który złożyła się opłata od pełnomocnictwa (17 zł) oraz kwota 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, kwota 461 zł opłaty od pozwu i zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 1000 złotych.

Jednocześnie zmianie uległy punkt IV i V wyroku z uwagi na to, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu nieuiszczone koszty sądowe w całości obciążają pozwaną.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z żądaniem apelującego było również orzeczenie o zwrocie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się opłata od apelacji w kwocie 83 złotych oraz wynagrodzenie reprezentującego powoda adwokata w kwocie 450 zł stosownie do §2 pkt 3 w związku z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia apelacji.

SSR del. R. L. SSO A. G. SSO N. G.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. Z (...) (...)